

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobkyně: **I. P.**
statní příslušnost U.
bytem X
zastoupena Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem
sídlem Panská 6, Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25.11.2019, č.j. MV-134913-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně podanou žalobou napadá rozhodnutí žalované ze dne 25.11.2019, č.j. MV-134913-4/SO-2019, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvostupňový orgán“),

ze dne 15.8.2019, č.j. OAM-7267-20/PP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), s tím, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona č. 326/1999 Sb.; současně byla žalobkyni podle § 87e odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. stanovena lhůta k vycestování z území České republiky v délce 35 dní od právní moci rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobkyně namítá, že správní orgány nesprávně interpretují ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. i související judikaturu správních soudů. Partnerský vztah má svoji kvantitativní a kvalitativní stránku; žalovaná neuvedla, zda a jak se zabývala kvalitativní stránkou vztahu žalobkyně a jejího druha. Žalovaná tak neposoudila dostatečně veškeré individuální okolnosti případu, nezjistila řádně skutkový stav věci a dostatečně své rozhodnutí nezdůvodnila.
3. Správní orgány pochybily při posuzování trvalosti vztahu žalobkyně a jejího druha a desinterpretovaly přitom jejich výpovědi. Správní orgány dovodily, že trvalost vztahu je naplněna pouze tehdy, pokud směřuje svojí kvalitou k naplnění podstaty manželství ve smyslu zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“); to však odporuje ustanovení § 1 odst. 1 občanského zákoníku, z něhož lze *a contrario* dovozovat, že uplatňování veřejného práva je nezávislé na uplatňování soukromého práva. Ze zákona č. 326/1999 Sb. však neplyne požadavek obsahové totožnosti partnerského vztahu a manželství ani nutnost jejich porovnávání. Žalobkyně tak byla použitím analogie nepřipustně zkrácena na svých právech.
4. Žalobkyně také namítá, že ji prvostupňový orgán nevyzval k odstranění vad žádosti, konkrétně k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie; pokud by žalobkyně věděla, že správní orgán předložené doklady považuje za nedostatečné, mohla by doložit další doklady prokazující kvalitativní stránku jejího vztahu. Prvostupňový orgán tak nedostatečně zjistil skutkový stav a svým postupem porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3 a § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“).
5. Podle žalobkyně správní orgány neposuzovaly přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Přiměřenost dopadů rozhodnutí je nutné zkoumat nejen ve vztahu k žadatelům, ale i jejich rodinným příslušníkům, současně je třeba takové dopady poměřovat s veřejným zájmem či nezákonným chováním žadatele; ani tomu správní orgány nedostály. V tomto směru správní orgány ani nevedly žádné dokazování.
6. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby zdejší soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem, i při jednání soudu, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

8. Taktéž žalovaná setrvala na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem,
i při jednání soudu, které ve věci proběhlo. Žalovaná navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“, ve spojení s § 172 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
11. Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.8.2021, se za rodinného příslušníka občana Evropské unie považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.
12. Podle § 15a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.8.2021, se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.
13. Podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. je rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.
14. Podle § 87b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.8.2021, je o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinný příslušník občana Evropské unie uvedený v odstavci 1 povinen požádat ministerstvo ve lhůtě do 3 měsíců ode dne vstupu na území. Cizinec, který se stane rodinným příslušníkem občana Evropské unie v průběhu pobytu na území, je povinen požádat o vydání povolení k přechodnému pobytu ve lhůtě do 3 měsíců ode dne, kdy se stal rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a cizinec s jiným oprávněním k pobytu, do 3 měsíců ode dne uplynutí platnosti tohoto oprávnění.
15. Podle § 87b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.8.2021, je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit a) náležitosti uvedené v § 87a odst. 2, b) doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a c) doklad o pobytu občana Evropské unie na území; to neplatí, pokud bylo občanu Evropské unie vydáno potvrzení o přechodném pobytu na území nebo povolení k trvalému pobytu nebo jde-li o rodinného příslušníka občana České republiky, který je přihlášen k trvalému pobytu na území.
16. Podle § 87b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.8.2021, vydá ministerstvo rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie povolení k přechodnému pobytu formou pobytové karty rodinného příslušníka občana Evropské unie a rodinnému příslušníkovi občana státu uvedeného v § 1 odst. 3 formou průkazu o povolení k pobytu pro cizince.

17. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 1.8.2021, ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
18. Podle § 174a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
19. Podle § 174a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. správní orgán posuzuje přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.
20. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobkyně podala dne 11.4.2019 u prvostupňového orgánu žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle obsahu žádosti žalobkyně žádala o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana EU s tím, že se pokládá za rodinného příslušníka pana Tomáše Skočka, který je jejím druhem. Jako doklad o tom, že je žalobkyně takovým rodinným příslušníkem, žalobkyně doložila čestné prohlášení T. S. o tom, že je v partnerském vztahu se žalobkyní. Dále doložila doklad o zajištění ubytování, podle kterého je T. S. vlastníkem nemovitosti na adrese X a potvrzuje, že poskytne žalobkyni na dané adrese ubytování bez časového omezení. Dále žalobkyně k žádosti doložila pracovní smlouvu ze dne 27.9.2018 uzavřenou s AVEC trade CZ, s.r.o. včetně dodatku ze dne 27.11.2018.
21. Výzvou ze dne 11.4.2019, č.j. OAM-07267-6/PP-2019, prvostupňový orgán žalobkyni vyrozuměl o tom, že její žádost neobsahuje všechny náležitosti stanovené § 87b odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. a některé trpí vadami, které je třeba odstranit, a vyzval žalobkyni k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (včetně občana České republiky) dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Podle prvostupňového orgánu žalobkyně nedoložila žádný doklad prokazující tvrzení, že se považuje za rodinného příslušníka občana Evropské unie T. S. z titulu existujícího partnerského vztahu k němu, přičemž čestné prohlášení takovým důkazem ve smyslu § 53 odst. 5 správního řádu není. Žalobkyně nepředložila doklad prokazující trvalost vztahu žalobkyně k T. S. a netvrdila skutečnosti, které by trvalosti tohoto vztahu nasvědčovaly, netvrdila ani žádnou konkrétní skutečnost, která by poukazovala na to, že jejich vztah je natolik intenzivní a hluboký, že jej lze označit za trvalý. Soužití ve společné domácnosti nelze prokázat pouze dokladem, z něhož vyplývá, že žalobkyně společně s občanem Evropské unie bydlí ve stejném bytě či nemovitosti.
22. Žalobkyně k uvedené výzvě prvostupňového orgánu doložila čestná prohlášení M. S. a R. S., podle nichž je jejich syn T. S. v partnerském vztahu se žalobkyní a oba sdílejí stejnou domácnost na adrese X. Současně žalobkyně doložila společné fotografie, účet z Hotelu FREUD s.r.o. v Ostravici za ubytování ve dnech 19.4.2019 až 20.4.2019 a dále dodatek k pracovní smlouvě s AVEC trade CZ, s.r.o. ze dne 29.4.2019.

23. Správním spisem dále prochází záznam Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, č.j. KRPZ-53109-1/ČJ-2019-150026-OAMPUH,
o pobytové kontrole provedené dne 3.5.2019 na adrese X, za účelem prověření pobytu žalobkyně. Na uvedené adrese byl zastižen T. S., žalobkyně se v době kontroly nacházela v zaměstnání. Vybavení bytu odpovídalo společnému soužití partnerů, nacházely se zde jejich společné fotografie a osobní věci. Domovní zvonek a poštovní schránka byly označeny jejich jmény. Jejich soused potvrdil jejich společné soužití.
24. Prvostupňový orgán dále vyslechl žalobkyni a T. S. Žalobkyně uvedla (protokol ze dne 20.6.2019, č.j. OAM-7267-14/PP-2019), že na poslední vízum přicestovala dne 4.2.2019 a od té doby pobývá v České republice nepřetržitě. Cítí se být rodinným příslušníkem T. S., se kterým žije. Poznali se v únoru 2019, poté se vídali každý víkend, komunikovali spolu každý den. Tři týdny nebo přibližně měsíc po seznámení se k němu nastěhovala, již předtím ale začali žít partnerským životem díky společným výletům. Plánují dovolenou v Chorvatsku. Plánují svatbu. Bydlí u něj přibližně 3 měsíce. Na domácnost finančně nepřispívá, ale mají společné peníze na nákupy a potraviny, jinak platí vše T. S., včetně úvěru. Společný účet nemají. Má pracovní smlouvu přibližně do 10.7.2019 a bude ji prodlužovat. Nemají žádné společné investice. Chtějí spolu žít, v budoucnu plánují mít děti, chce se naučit česky. Zná členy rodiny T. S., T. S. osobně nezná členy její rodiny. Plánují společnou návštěvu Ukrajiny.
25. T. S. uvedl (protokol ze dne 20.6.2019, č.j. OAM-7267-15/PP-2019), že se seznámili v únoru 2019, poté se vídali a jezdili na výlety a on navrhl, aby bydlela u něj. V partnerském vztahu jsou od března, bydlí v jeho bytě tři nebo čtyři měsíce. Chtějí spolu žít, považuje ji za člena rodiny, v budoucnu chtějí děti a plánují svatbu, zasnoubení nejsou. Náklady na bydlení hradí T. S., žalobkyně občas platí jídlo. S penězi hospodaří každý zvlášť, společný účet se žalobkyní nemají, zatím neměli žádné větší společné investice. Pokud jde o rodinu žalobkyně, zná pouze sestřenici žalobkyně a s matkou žalobkyně hovořil po telefonu. Se žalobkyní plánují návštěvu Ukrajiny po dovolené v Chorvatsku.
26. Prvostupňový orgán dospěl k závěru, že z § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že již v době podání žádosti by měl cizinec naplňovat definici rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona č. 326/1999 Sb. Z doložených dokladů nevyplývalo, že by vztah žalobkyně a T. S. byl vztahem trvalým a že by kromě existence tohoto vztahu měli také společné závazky a konkrétní plány do budoucna, aby jejich soužití bylo možné odlišit od pouhého „chození“ a bydlení v jednom bytě. V době výsledku měla žalobkyně s T. S. partnerský vztah, nicméně podmínka trvalosti nebyla dostatečně prokázána, a to především z důvodu krátkého trvání společného soužití a rovněž z důvodu absence společných závazků a majetku. Podle prvostupňového orgánu z nashromážděných podkladů vyplývá, že byť vztah reálně existuje od března 2019, není možné jej prokazatelně označit za trvalý, jedná se pouze o počátek partnerského vztahu.
27. Žalobkyně s uvedenými závěry prvostupňového orgánu nesouhlasila, v odvolání navrhovala, aby byla opětovně vyslechnuta, stejně jako T. S. a jeho rodiče. Uvedla, že její matka a teta je navštívily v České republice a že se její rodina s T. S. blíže seznámila i přes internetovou komunikaci, současně doložila další fotografie.
28. Žalovaná v napadeném rozhodnutí souhlasila se závěry prvostupňového orgánu. Podle žalované trvalost deklarovaného partnerského vztahu nelze založit pouze na době trvání

společného soužití, nicméně je zřejmé, že daný vztah existuje pouze relativně krátkou dobu a k této skutečnosti se připojují další zjištění – partneři společně ne hospodaří a většina soužití se podle předložených dokladů realizuje prostřednictvím společných výletů či dovolených. Pokud partneři hovoří o sňatku a dítěti, pak pouze v teoretické rovině. Přestože případný finanční přínos do společné domácnosti lze postavit naroveň i jiným činnostem přispívajícím k řádnému chodu domácnosti, je zřejmé, že žalobkyně byla po většinu doby trvání řízení o své žádosti zaměstnána, tudíž se lze důvodně domnívat, že případnými činnostmi udržujícími chod domácnosti se zabývali oba partneři. Opakování výsledků žalobkyně a T. S. je nedůvodné, a pokud tito, stejně jako rodiče T. S., hodlali sdělit další dosud neznámé skutečnosti, mohli tak učinit písemnými vyjádřeními. Čestná prohlášení prokazují toliko aktuální soužití žalobkyně s jejím partnerem, nelze je však považovat za důkaz trvalosti vztahu, což platí také o fotografiích.

29. Zdejší soud k tomu uvádí, že ustanovení § 15a odst. 2 písm. b) bylo do zákona č. 326/1999 Sb. vloženo za účelem transpozice směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice č. 2004/38/ES“). Podle čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice č. 2004/38/ES, „[a]niž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotyčných osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah. Hostitelský členský stát pečlivě posoudí osobní poměry těchto osob a zdůvodní každé odepření vstupu či pobytu těchto osob.“
30. Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie, je nezbytné naplnění dvou podmínek; konkrétně cizinec musí mít s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a současně s ním musí žít ve společné domácnosti. Uvedené podmínky přitom musí být splněny kumulativně a jejich naplnění musí tvrdit a prokázat žadatel. „Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu obě tyto podmínky musejí být splněny kumulativně. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na cizinci (viz např. rozsudky ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010-76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016-37, dostupné tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). Správní orgán je v řízení povinen vést účastníka řízení k tomu, aby v řízení mohl uplatnit důkazy k prokázání svých tvrzení, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců. V nezbytném rozsahu pak musí navržené důkazy provést, zejména tím, že vyslechně svědky a vyzve účastníka k předložení relevantních listinných důkazů (rozsudek ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016-44).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2018, č.j. 2 Azs 433/2017-29).
31. Pojmem „trvalý partnerský vztah“ dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. je nutné rozumět trvalé soužití dvou osob, které svojí intenzitou odpovídá vztahu druha a družky (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35); klíčovými hledisky je pak hledisko kvalitativní a kvantitativní. V případě neformálního soužití je možné dovozovat trvalost vztahu až poté, co se jeho kvalita potvrdí díky uplynutí určitého časového období, neboť zde ve srovnání s manželstvím schází právní jednání, kterým snoubenci do takového stavu po zralé úvaze a s vědomím všech následků

vstupují a osvědčují jím jeho trvalost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2018, č.j. 2 Azs 433/2017-29, či ze dne 31.1.2019, č.j. 8 Azs 318/2018-58).

32. Ze závěrů správních orgánů v nyní projednávané věci neplyne, že by pojem „trvalý partnerský vztah“ stavily naroveň manželství, ani že by se dopustily nepřípustné analogie a v důsledku toho zkrátily žalobkyni na jejích právech, jak žalobkyně namítá. Žalovaná ani prvostupňový orgán nedovozovaly, že trvalost vztahu je naplněna pouze tehdy, pokud směřuje svojí kvalitou k naplnění podstaty manželství obsažené v občanském zákoníku, a není pravdou, že by § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. vykládali pomocí analogie s právní úpravou manželství obsaženou v občanském zákoníku; takový závěr nelze dovozovat z toho, že s odkazem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.9.2015, č.j. 4 Azs 151/2015-35, správní orgány uvedly, že na rozdíl od manželství je třeba za účelem posouzení trvalosti partnerského vztahu zohlednit také kvantitativní stránku vztahu.
33. Pokud jde o námitku, že prvostupňový orgán byl povinen žalobkyni v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu vyzvat k doložení skutečnosti, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tak ze správního spisu plyne, že prvostupňový orgán této povinnosti dostál (viz bod 21 tohoto rozsudku) a stejně jako následně žalovaná vysvětlil, proč žalobkyně své důkazní břemeno neusnesla. Jestliže žalobkyně ani přes výzvu relevantní důkazní prostředky prokazující trvalost vztahu nedoložila, nebylo povinností prvostupňového orgánu žalobkyni dále opakovaně vyzývat k předložení dalších důkazů. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2018, č.j. 2 Azs 433/2017-29, na který odkazuje také žalobkyně, správní orgán je v řízení povinen vést účastníka řízení k tomu, aby v řízení mohl uplatnit důkazy k prokázání svých tvrzení, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a zákona o pobytu cizinců, a v nezbytném rozsahu pak musí navržené důkazy provést, zejména tím, že vyslechne svědky a vyzve účastníka k předložení relevantních listinných důkazů. Uvedené povinnosti prvostupňový orgán podle zdejšího soudu dostál a nebyl povinen dále vyrozumívat žalobkyni o hodnocení předložených důkazů, resp. o tom, zda tyto důkazy považuje za dostatečné. Správní orgán není povinen sdělovat účastníkům řízení předběžný úsudek o provedených důkazech, své úvahy vtělí až do odůvodnění správního rozhodnutí (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29.5.2015, č.j. 5 As 197/2014-26, či ze dne 24.8.2016, č.j. 1 As 80/2016-30).
34. Podle zdejšího soudu se správní orgány všemi důkazy dostatečným způsobem zabývaly, přitom disponovaly dostatkem podkladů pro svůj závěr, že vztah žalobkyně s T. S. není trvalým partnerským vztahem ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.; prvostupňový orgán mimo jiné vyslechl jak žalobkyni, tak jejího partnera T. S. Kromě délky trvání vztahu správní orgány zohlednily i absenci společných závazků a majetku (náklady na bydlení a chod domácnosti hradil T. S., se žalobkyní neměli společný účet ani žádný hodnotný majetek, a pokud jde o plány do budoucna, sice uvedli, že plánují děti a svatbu, žádné konkrétní plány v dané době však neměli); pro opakovaný výslech žalobkyně, T. S. a jeho rodičů tak nebyl dán žádný důvod.
35. Pokud k tomu žalobkyně namítá, že s partnerem plánují nadále žít a realizovat svůj život v České republice a že jejich hlavním rodinným plánem je zůstat spolu, tak uvedené zdejší soud nikterak nezpochybňuje, nicméně jde o výhledové plány do budoucna na začátku krátkého vztahu, u něhož není naplněno kvantitativní hledisko. Totéž lze konstatovat k nesouhlasu s tím, že žalovaná posuzuje jako negativum malou participaci žalobkyně na

finančním chodu domácnosti, což však podle žalobkyně odpovídá výchově jejího partnera. Podle zdejšího soudu ovšem ani žalobkyně neuvádí, jakým jiným způsobem ona sama přispívá ke společnému chodu domácnosti; ostatně žalovaná v napadeném rozhodnutí k obdobné námitce uvedla, že žalobkyně byla po celou dobu trvání řízení o své žádosti zaměstnána a lze se tak domnívat, že se případnými činnostmi udržujícími chod domácnosti zabývali oba partneři; takový závěr podle zdejšího soudu plyne také z výpovědí žalobkyně a T. S. před prvostupňovým orgánem. Uvedené skutečnosti tak podle zdejšího soudu zpochybňují i splnění podmínky společné domácnosti; jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2018, č.j. 2 Azs 433/2017-29, „*Pojem „společná domácnost“ Nejvyšší správní soud ustáleně vykládá jako domácnost tvořenou fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby (srov. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010-73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016-40, či již zmiňovaný rozsudek č. j. 7 Azs 75/2016-37). Podmínka úhrady společných nákladů nemusí nutně znamenat, že náklady jsou hrazeny rovnoměrně, druhý člen společné domácnosti se může na nákladech podílet i tak, že o společnou domácnost pečuje např. obstaráváním domácích prací a udržováním pořádku v bytě. Občasné vypomáhání v domácnosti však samo o sobě bez naplnění dalších atributů (trvalost soužití s ostatními členy domácnosti, společné uhrazování nákladů na své potřeby) za vedení společné domácnosti považovat nelze (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2014, č. j. 9 Azs 49/2014-27).“.*

36. Pakliže v projednávané věci nebyly splněny podmínky povolení k přechodnému pobytu, jelikož žalobkyně neprokázala, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, tak nelze ani dovozovat, že by byl prvostupňový orgán podle § 87b odst. 4 zákona č. 326/1999 Sb. povinen žalobkyni vydat pobytovou kartu, jak žalobkyně namítá. Na uvedeném nemůže nic změnit ani tvrzení zástupce žalobkyně při jednání, že vztah žalobkyně a T. S. nadále trvá, že spolu žijí v Ostravě, kde je žalobkyně v současnosti zaměstnána, k čemuž k návrhu zástupce žalobkyně zdejší soud dokazoval kopií pracovní smlouvy žalobkyně uzavřené se společností Albert Česká republika, s.r.o. na pozici prodavač – specialista ze dne 1.10.2021. Jedná se později nastalé skutečnosti, k nimž zdejší soud nemůže s ohledem na výše citované pravidlo plynoucí z § 75 odst. 1 s.ř.s. jakkoli přihlížet; nic však žalobkyni nebránilo s ohledem na tyto skutečnosti podat novou žádost o udělení pobytového oprávnění.
37. Pokud jde o otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života žalobkyně a jejích rodinných příslušníků, tak správní orgány v tomto směru žádnou úvahu nevedly.
38. V případě zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu mají správní orgány povinnost zkoumat přiměřenost dopadu do soukromého a rodinného života pouze v případě uvedeném v § 87e odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. (žadatel ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území). Judikatura Nejvyššího správního soudu ovšem dospěla k závěru, že i v případech rozhodnutí ve smyslu zákona o pobytu cizinců, ve vztahu k nimž tento zákon nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí, je správní orgán povinen tuto otázku posoudit. V rozsudku ze dne 14.3.2018, č.j. 6 Azs 422/2017-29, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Nelze však současně ztrácet ze zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a*

rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy“ (dále též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2018, č.j. 5 Azs 46/2016-53); otázka charakteru pobytového oprávnění tudíž nemá na přímou aplikovatelnost čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. na povinnost zabývat se přiměřeností rozhodnutí, žádný vliv; pokud tedy zákon nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí, i tu je správní orgán povinen se k námitce účastníka řízení touto otázkou zabývat (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2019, č.j. 9 Azs 24/2019-27). Zároveň je však třeba zdůraznit, že obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, „přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění) je z povahy věci intenzivnější než přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu (či rozhodnutí o neudělení vstupu na území), neboť v prvním případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č.j. 7 As 112/2011-65; či nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11)“.

39. Za situace, kdy žalobkyně v průběhu řízení v tomto směru nic namítala, a to ani v rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nešlo se ze strany správních orgánů o pochybení, které by mělo za následek nezákonnost či nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.1.2018, č.j. 2 Azs 433/2017-29).
40. Namítá-li žalobkyně nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí poprvé až v žalobě, nadto v obecné rovině, tak ze správního spisu podle zdejšího soudu neplyne nic, na základě čeho by bylo možné považovat zamítnutí žádosti žalobkyně z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života za nepřiměřené; ze správního spisu plyne, že žalobkyně sice krátce pracuje v České republice, nicméně nemá zde žádný majetek, nemá děti, ostatní rodinní příslušníci žalobkyně nežijí v České republice (podle výpovědi žalobkyně žijí na Ukrajině, případně v Rusku), pouze T. S. uvedl, že žalobkyně přicestovala do České republiky se sestřenicí (žalobkyně přitom vypověděla, že přijela s kamarádkou); uvedené skutečnosti podle zdejšího soudu o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nesvědčí.
41. Současně lze odkázat na závěr žalované, která (k námitce žalobkyně ohledně stanovené lhůty k vycestování) uvedla, že žalobkyni není pobyt na území České republiky zakázán a žalobkyně zde může pobývat s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/850/EU ze dne 17.5.2017, kterým došlo ke zrušení vízové povinnosti pro občany Ukrajiny, kteří jsou držiteli biometrických pasů, případně na základě jiných institutů předvídaných zákonem č. 326/1999 Sb., a pracovat zde může po vydání zaměstnanecké karty; ani k tomu žalobkyně nic nenamítá.
42. S ohledem na výše uvedené zdejší soud nemohl přisvědčit namítanému porušení § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 45 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu, stejně jako čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a rovněž neshledal napadené rozhodnutí nezákonným a nepřezkoumatelným, jak žalobkyně namítala.

43. Namítala-li pak žalobkyně prostřednictvím svého zástupce při jednání soudu, že v průběhu správního řízení uvedla „bazální“ tvrzení ohledně zásahu do soukromého života, jenž bude spočívat v komplikaci jejího partnerského vztahu, pokud se bude muset vrátit zpět na Ukrajinu, ovšem tímto „bazálním“ tvrzením se správní orgány vůbec nezabývaly, tak tato argumentace nemá oporu v žalobních bodech uplatněných ve dvouměsíční lhůtě ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s.ř.s.; byla tudíž uplatněna opožděně a zdejší soud se jí proto nezabýval.
44. Zdejší soud tedy neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

45. O nákladech řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Žalovaná náhradu žádných nákladů řízení nepožadovala, a proto zdejší soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. listopadu 2021

David Raus v.r.
předseda senátu